

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Feilazoo v. Malta* - [6865/19](#)**

Hotărârea din 11.3.2021 [Secția I]

Articolul 3

Tratament degradant

Condiții inadecvate de detenție în cazul imigranților, dată fiind izolarea excesivă *de facto* și plasarea inutilă în carantina Covid-19 a persoanelor nou-venite: *încălcare*

Articolul 34

Împiedicarea exercitării dreptului de a formula o cerere

Ingerință în corespondența dintre Curte și reclamant și reprezentarea juridică lipsită de efectivitate oferită prin sistemul de asistență juridică garantată de stat în procedurile din fața Curții: *încălcare*

În fapt – Reclamantul, cetățean nigerian, a fost plasat în detenție în calitate sa de imigrant, până la expulzare. Detenția reclamantului a durat aproximativ 14 luni.

Reclamantul s-a plâns, *inter alia*, de condițiile de detenție. În legătură cu procedurile din fața Curții, acesta a susținut că nu a avut posibilitatea de a corespunde cu Curtea fără ingerința autorităților penitenciarelor și că i s-a refuzat accesul la materialele necesare pentru argumentarea cererii.

În drept

Articolul 3 – Condițiile de detenție

Curtea a fost surprinsă în special, de faptul că reclamantul a fost ținut de unul singur într-un container, aproximativ șaptezeci și cinci de zile, fără acces la lumina zilei sau la aerul de afară, și de faptul că, în primele patruzeci de zile, acesta nu a avut posibilitatea de a face exerciții fizice. Mai mult, în acea perioadă, și îndeosebi în primele patruzeci de zile, reclamantul a fost supus unei izolații *de facto*. Reclamantul a fost plasat în izolare pentru propria sa protecție. Toți, caracterul stringent și durata măsurii aplicate, în special, faptul că cel puțin patruzeci de zile reclamantul abia dacă a avut un contact cu o altă persoană, păreau excesive în acele circumstanțe. Autoritățile nu par a fi întreprins măsuri care să asigure faptul că starea fizică și psihologică a reclamantului îi permitea acestuia să rămână în izolare, nici nu se pare că, în circumstanțele precise ale cazului, a fost avută în vedere vreo alternativă la izolare.

Mai mult, după această perioadă, reclamantul a fost mutat în alte spații de locuit, unde erau plasate în carantina Covid-19 persoanele nou-venite (solicitanți de azil). Nu a existat nici un indiciu că reclamantul avea nevoie să fie plasat în carantină – în special, după o perioadă de izolare care a durat aproape șapte săptămâni. Astfel, plasarea lui, pentru câteva săptămâni, cu alte persoane care puteau prezenta un risc pentru sănătatea lui, în absența vreunui considerent relevant nu putea fi apreciată ca o măsură care respectă condițiile sanitare de bază.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 34

(a) Corespondența cu Curtea

Autoritățile au eșuat să se asigure ca reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a obține copii ale documentelor necesare pentru argumentarea cererii sale, iar corespondența sa cu privire la cazul din fața Curții nu a fost tratată ca fiind confidențială. Faptul că informațiile referitoare la procedurile pendente din fața Curții au fost transmise fără a fi secretizate, prin terțe persoane, care, puteau fi subiecte ale unor asemenea plângeri, prezenta riscul represaliilor. În acest sens, de vreme ce dreptul național prevedea posibilitatea formulării plângerilor adresate autorităților naționale în mod confidențial, nu părea să existe o asemenea garanție în cazul plângerilor și al comunicării ulterioare cu organisme internaționale.

În circumstanțele cauzei, eșecurile autorităților au echivalat cu o ingerință nejustificată în dreptul de a formula o plângere individuală.

(b) Asistență juridică garantată de stat

Curtea a avut în vedere jurisprudența sa în baza articolului 6: pentru respectarea obligației de a le acorda asistență juridică părților unor proceduri civile, atunci când dreptul național o prevedea, statul trebuia să dea dovadă de diligență, astfel încât să le garanteze acestor persoane un executiu veritabil și efectiv al drepturilor garantate în baza articolului 6 (*Staroszczyk v. Polonia*, [59519/00](#), 22 martie 2007; *Siałkowska v. Polonia*, [8932/05](#), 22 martie 2007; și *Bąkowska v. Polonia*, [33539/02](#), 12 ianuarie 2010).

În acest caz, după comunicarea unui număr de cereri Guvernului, era nevoie de un avocat în scopul procedurilor din fața Curții, iar la acea etapă reclamantului i s-a acordat asistență juridică, tribunalele naționale desemnând un avocat local din oficiu. Totuși, asistența nu a fost suficientă pentru a garanta dreptul reclamantului de a formula o cerere individuală de o „manieră concretă și eficientă”. Curtea a lăsat deschisă chestiunea calității consultanței oferite reclamantului sau chestiunea exercitării de presiuni asupra acestuia pentru a renunța la cazul său. Reprezentantul juridic local al reclamantului nu a menținut o legătură confidențială obișnuită pentru relația client-avocat și a renunțat la mandat fără a-l informa pe reclamant (și/sau Curtea) și fără a obține revocarea desemnării sale de către tribunalele naționale. În consecință, contrar obligației sale, reprezentantul nu a prezentat observații din numele reclamantului atunci când i s-au cerut, fapt care putea prejudicia iremediabil cazul reclamantului. Guvernul a fost informat despre cele menționate mai sus, însă nicio autoritate statală nu a întreprins măsuri pentru îmbunătățirea situației.

Evoluția situației a făcut ca Președintele Camerei să întreprindă măsuri de salvagardarea dreptului reclamantului de a formula o cerere individuală. Totuși, comportamentul reprezentantului juridic și lipsa vreunei acțiuni din partea autorităților statale au condus la prelungirea duratei procedurilor în fața Curții, în ciuda faptului că acestui caz i s-a acordat prioritate. În aceste circumstanțe, eșecurile au echivalat cu o reprezentare lipsită de efectivitate în circumstanțele precise ale cazului, fapt care a atras răspunderea statului în baza Convenției.

Reclamantul și-a susținut în mod persistent cazul și a contactat autoritățile relevante pentru obținerea informațiilor pertinente sau pentru formularea altor cereri, însă fără succes. În lipsa unui contact relevant, acesta a informat Curtea despre situația existentă. Prin urmare, el a demonstrat diligența necesară, menținându-și cazul în mod conștiincios și încercând să păstreze un contact efectiv cu reprezentanții săi desemnați, în ciuda dificultăților întâmpinate în timpul detenției.

În lumina celor menționate de mai sus, reclamantul a fost plasat într-o poziție în care eforturile sale de a-și exercita dreptul de a formula o cerere individuală în fața Curții pe calea reprezentării juridice dispuse în cadrul sistemului de asistență juridică garantată de stat au eșuat, ca urmare a obstacolelor instituite de stat.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Curtea a mai reținut, în unanimitate, că a existat o încălcare a articolului 5 § 1, pentru că motivele detenției reclamantului (acțiuni întreprinse în vederea expulzării sale) nu au rămas valide pentru întreaga perioadă a privării sale de libertate și, prin urmare, detenția sa a fost ilegală.

Articolul 41: 25,000 EUR în privința prejudiciului moral; cererea cu privire la prejudiciul material a fost respinsă.

(Vezi și *Anghel v. Italia*, [5968/09](#), 25 iunie 2013).